

Liana Maria Petruțiu

PLANETELE OTILIEI

EDITURA ION CREANGĂ

Text și ilustrații de
LIANA MARIA PETRUȚIU

ISBN 973-25-0038-7

Liana Maria Petruțiu

PLANETELE OTILIEI

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI, 1989

PRIMA POVESTE

sau cum s-a născut Otilia

Din înaltul cerului cenușiu, un soare mic și palid privește spre pământ, ascuns pe jumătate de un nor mare și negru. Norul cel negru începe să scuture fulgi mari de nea, peste case, peste parcuri și pomi desfrunziți.

Dansul feeric al fulgilor este când lin, când vesel. El așterne pe pământ o mantie albă vestind vremea oamenilor de zăpadă, spre bucuria dintotdeauna a copiilor.

Ionuț e un băiețel nici prea mic, nici prea înalt, cu ochii mari, calzi, de culoarea cafelei. În salopeta-i albă pare un mic omuleț de zăpadă.

E un băiețel cam sfios. De când a început ninsoarea privește de la distanță cum un grup de fetițe și băieți construiește un om de zăpadă. Se hotărăște și el brusc; face un bulgăre mic de zăpadă și se îndreaptă spre copii. Apoi se oprește, privește mai întâi bulgărele din mână lui, apoi grupul de copii. Aceștia sînt atît de ocupați cu ridicarea omului de zăpadă, încît nici nu-l observă. Întristat, Ionuț se retrace și, tot privind bulgărașul din mână, îi vine o idee.

„Da... își spune el în gînd, am să încerc și eu ceva...” și începe să adune voinicește zăpada.

„Cam greu cînd ești mic și singur, își continuă gîndul Ionuț, dar am să reușesc.”

Și zăpada crește și se rotunjește sub mînușele lui. Un bulgăre mare, rotund, a răsărit pe zăpadă. Ionuț îl netezește mulțumit de felul cum a ieșit, apoi ia altă grămăjoară de zăpadă, și-i dă forma unui gît lung ca de barză, iar altelea a unui cap mic și rotund.

„Trebuie să fug pînă acasă, noroc că părculețul e aproape de blocul nostru, nu pot să termin, mai am nevoie de încă ceva, altfel...”, se gîndește Ionuț și o rupe la fugă.

Cîl ai clipi se întoarce cu obrăzorii roșii ca focul și cu două măfuri vechi sub braț.

Construcția lui din zăpadă e ciudată. I-a pus bulgărelui cel mare un gît lung, ca de barză, și capul, completîndu-l cu un fel de cioc de zăpadă; a mai modelat o fundă mare, desigur tot din zăpadă, iar măturile au devenit picioare. Apoi a scos din buzunarul salopetei două mărgele mari de lemn, de culoare albastră, dintr-un colier strîcat al mamei și le-a potrivit drept ochi.

— Gata! se scutură el, fericit, de zăpadă.

Pe covorul alb de nea stă culcată o pasăre mare de zăpadă cu ochi albaștri de mărgele.

Ionuț o privește admirativ, deși el a construit-o. E frumoasă. Dar ce se întîmplă? Pasărea de zăpadă se ridică pe cele două picioare și începe să țină veselă ca un copil. În povești se pot întîmpla tot felul de năstrușnicii, ca și cea de acum.

Fericit, Ionuț întinde minulele spre ea și-i spune:

— Am să-ți zic Otilia! Ți place? Mie-mi place grozav, sună ca un clinchet de clopoțel. Nu?

Otilia încuvințează din căpșorul ei mic cu fundă mare de zăpadă și aerul se umple de zvon de zurgălăi.

— Pe mine mă cheamă Ionuț! Vrei să ne împrietenim?

— Vreau! răspunde din toată inima Otilia. Hai să facem cîteva călătorii împreună, are să-ți placă, sînt sigură! Urcă-te în spatele meu și ține-te bine!

— Un moment! mai zice Ionuț și fuge pînă acasă să aducă un fular pentru Otilia, pentru că auzise el de la cei mari că, în Cosmos, sînt temperaturi foarte scăzute.

S-a întors într-o clipă. I-a pus Otiliei un fular alb la gît și aceasta, împreună cu Ionuț, și-a luat zborul. Primă poveste pe care au întîlnit-o s-a numit...

PLANETA CERTĂREȚILOR

și ceva despre un copăcel tare, tare, bucuros

Otilia și Ionuț zboară prin Cosmos. Deodată, o ploaie de meteoriți îi face să se oprească speriați. O steluță ce-i urmărea curioasă a alergat în spatele unei planete, de unde s-a întors cu o umbrelă uriașă, conducându-i prin ploaia de meteoriți.

Cu meteoriții, care sînt un fel de pietre cosmice mai mici ori mai mari, nu-i prea plăcut să te înfilnești, nici în aer, nici pe pămînt. În cel mai bun caz, poți să te alegi de pe urma unei ploi de meteoriți cu un cucui cît toate zilele.

Cei doi au mulțumit steluței inimoase. Dînd mîna la despărțire, au pornit fiecare în drumul lui. Dar ce se aude? Strigăte înfundate, bufnituri, zgomote de ceartă.

— Aha! clămpănește cu ciocul ei de zăpadă Otilia. Ne apropiem de planeta certăreților.

Călătorii noștri aterizează lin, în mijlocul unei gălăgii de nedescris.

Într-un colț, o fetiță cu o fundă mare, violetă, ce-i adună părul țepos, îmbrăcată cu o rochiță cu stelule roșii ca focul, se joacă singură bombănind întruna. În jurul ei sînt adunate tot felul de jucării, printre care și un mic automobil selenar.

Țopăind, cițiva băieți zburliți și țepoși, ca și ea, se joacă, alături cu un fel de cățel violet, cu patru urechi. Și fetița și băieții stau tot timpul încruntați; se pare că nu știu să zîmbească. Băieții se apropie. Uricioasa îi împinge neprietenoasă, iar bietului cățel îi dă un picior. Lacrimi albastre izvorăsc din ochii cățelului.

Uricioasa rămîne singură și continuă să trîntească și să bufnească jucării-le, apoi, fără motiv, începe să urle.

— De ce plîngi? o întreabă Ionuț și apare de după un copac, urmat de Otilia.

— Mă plictisesc!

— Atunci de ce i-ai alungat pe copii și ai lovit cățelul. Era un cățel, nu?

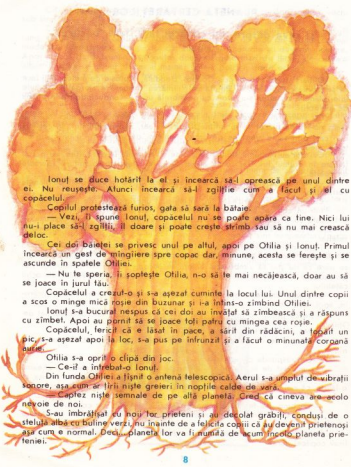
— Da, răspunde plîngăcioasa.

Cu un gest de scamator, Otilia scoate de sub aripă o coardă și cheamă fetița să se joace. Sar ele coarda de două ori și nu apucă Ionuț, care le privea, să o laude, că a și devenit mai prietenoasă. Ciudata fetiță, înveselită brusc, o rupe la fugă, strigîndu-le peste umăr:

— Ce bine-i să te joci cu cineva! Mă duc să-i caut pe copii...

Ionuț și Otilia rămîn pe loc, nedumeriți de ciudatele purtări ale locuitorilor planetei.

În stînga lor, pe un dîmb negru, doi copii zgîlție de mama focului un firav copăcel auriu.

Ionuț se duce hotărît la el și încearcă să-l oprească pe unul dintre ei. Nu reușește. Atunci încearcă să-l zgâlție cum a făcut și el cu copăcelul.

Copilul protestează furios, gata să sară la bătaie.

— Vezi, îi spune Ionuț, copăcelul nu se poate opăra ca tine. Nici lui nu-i place să-l zgâlții, îl doare și poate crește, strîmb sau să nu mai crească deloc.

Cei doi băieței se privesc unul pe altul, apoi pe Otilia și Ionuț. Primul încearcă un gest de mîngiere spre copac dar, minune, acesta se ferește și se ascunde în spatele Otiliei.

— Nu te speria, îi șoptește Otilia, n-o să te mai necăjească, doar au să se joace în jurul tău.

Copăcelul a crezut-o și s-a așezat cuminte la locul lui. Unul dintre copii a scos o minge mică roșie din buzunar și i-a întins-o zîmbind Otiliei.

Ionuț s-a bucurat nespun că cei doi au învățat să zîmbească și a răspuns cu zîmbet. Apoi au pornit să se joace toți patru cu mingea cea roșie.

Copăcelul, fericit că e lăsat în pace, a sărit din rădăcini, a lăpărit un pic, s-a așezat apoi la loc, s-a pus pe înfrunzit și a făcut o minunată cornană aurie.

Otilia s-a oprit o clipă din joc.

— Ce-îi a întrebat-o Ionuț.

Din funda Otiliei a fișnit o antenă telescopică. Aerul s-a umplut de vibrații sonore, așa cum ar fiții niște greieri în nopțile calde de vară.

— Captez niște semnale de pe altă planetă. Cred că cineva are acolo nevoie de noi.

S-au îmbrățișat cu noii lor prieteni și au decolat grăbiți, conduși de o stelută albă cu buline verzi, nu înainte de a felicita copiii că au devenit prietenoși așa cum e normal. Deci... planeta lor va fi numită de acum încolo planeta prieteniei.

PLANETA FRICOȘILOR,

unde trăia șoricelul cel viteaz cu trompa de elefant

Otilia și Ionuț au coborât într-un loc necunoscut, cu flori uriașe, case neobișnuite, copaci uriași. Au mers ce au mers și n-au întâlnit pe nimeni.

În sfârșit, a apărut o pasăre uriașă și un elefant la fel de mare ca ea. Amândoi pășeau încet și se uitaau tot timpul în stînga și-n dreapta, ca și cum i-ar fi urmărit cineva.

— Ei! Voi! Ce planetă e asta? Voi ne-ați chemat?

Cele două făpturi s-au oprit pe loc, arătînd Otiliei și lui Ionuț două chipuri caraghios de îngrozite, apoi au rupt-o la fugă, care încotro. Tot întorcînd capul, să vadă dacă Ionuț și Otilia nu-l urmăresc, elefantul și-a văzut umbra și a început să țipe de spaimă.

Ionuț și Otilia și-au urmat drumul nedumeriți. Zăbind o vulpe uriașă, au pornit spre ea s-o întrebe pe ce planetă se află. Vulpea, văzîndu-i că se apropie, o luă la fugă și se ascunse iute după primul copac, clătănînd din dinți de frică și afundîndu-se în frunze.

Degeaba au încercat Ionuț și Otilia să o întrebe ceva, vulpea cea uriașă îi privea cu ochi îngroziiți și, în afară de clătănitul din dinți, n-au putut afla nimic de la ea.

— Uite acolo, Otilia! arată Ionuț, sub o floare uriașă, o rinocerită cu funde roz la urechi părea că doarme.

S-au apropiat. Ionuț a încercat să o mîngie pe o ureche. Trezită brusc, cu strigăte îngrozite, rinocerita a luat-o la fugă.

— Ce-o fi cu uriașii ăștia? Tu înțelegi ceva? o întrebă Ionuț pe Otilia, care-i face un semn cu aripioara, arătîndu-i cum se apropia tacticos de ei un bursuc ce purta în brațe o legătură mare de paie. O muscă mică, mică, s-a așezat pe nasul lui și... Bursucul a slobozit un strigăt de groază. A aruncat legătura, a scormonit cu vitează în pămînt, unde s-a ascuns în grabă. Musca a bufnit în ris și a plecat.

— E limpede, sîntem pe planeta fricoșilor! Sărăcii!

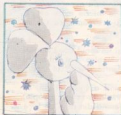
Și în timp ce se prăpădeau de ris, Otilia și Ionuț nu au observat cum s-a apropiat de ei un șoricel mic, mic, cu trompă de elefant. Acesta a tușit ușor, cei doi s-au oprit din ris, privind uimiți spre el. Șoricelul s-a prezentat și i-a salutat politicos, ba chiar le-a oferit un buchet uriaș de flori, cam mare pentru el de purtat. Dar cînd ai bunăvoință poți face orice. Otilia și Ionuț au fost încințați de cunoștință și au început să se dea toți trei într-un leagăn uriaș, în care ar fi încăput liniștiți cel puțin doi elefanți.

Din dosul perdelelor, de pe la colțuri de case, fricoșii priveau uimiți scena.

În sfârșit, rinocerita cu funde roz la urechi și-a luat inima în dinți și a pășit sfioasă spre Otilia și Ionuț. Ionuț i-a întins o margaretă uriașă albastră. De emoție rinocerita a mincat-o, apoi și-a dat seama că nu trebuia, doar o primise

Șoricelul cel viteaz cu trompă de elefant
era o ființă caraghioasă, dar tare simpatică.

otilia

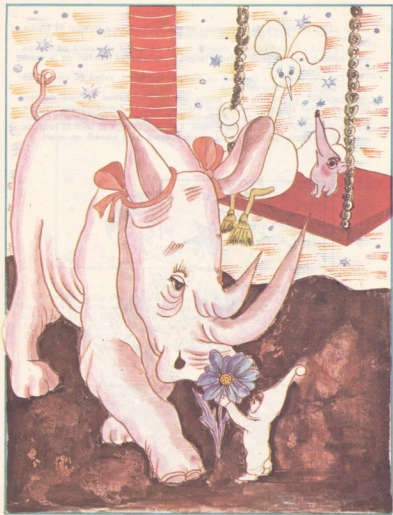

Jonuț

Vaiii ! ! ! ! !

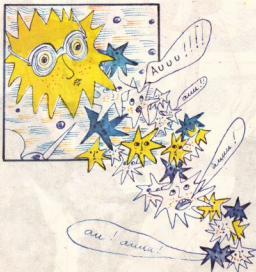

în dar ca să se bucure de frumusețea ei și a roșit. Apoi a început să Țopăie veselă.

Pe rînd au venit cu ȚoȚii, chiar și musca s-a așezat obraznică pe trompa elefantului. Dar ce să vezi? Elefantul a gonit-o și a primit felicitări de la lonuȚ pentru curajul lui.

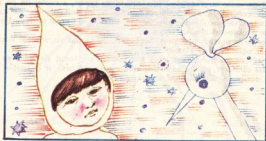
Cel mai vesel era șoricelul cu trompă de elefant, avînd cu cine să se dea în leagăn și să stea de vorbă.

Șoricelul, simȚindu-se tare singur, lansase în Cosmos semnale de ajutor. Ce a urmat aȚi văzut; dar să nu explicăm atît, că pierdem timpul, și alte zgomote ciudate se aud străbătînd Cosmosul. O cometă, cu o interminabilă coadă, s-a ciocnit, distrată, de un roi de stele. OȚilia și lonuȚ s-au ferit la timp de acest incident cosmic și s-au grăbit să poposească pe o planetă apropiată.

DESPRE O PLANETĂ CENUȘIE

și despre puterea muzicii

Ionuț și Otilia aterizează lin pe un sol cenușiu. În jur pustiu. Se dezmořesc un pic, făcînd cîteva figuri simple de gimnastică. În jur nici un zgomot, nici o vietate. Ba dă! Dacă privești mai atent se văd niște ființe năstrușnice, la fel de cenușii ca și locul în care trăiesc, și care nici nu s-ar vedea dacă nu ar alerga de colo pînă colo.

— Vai, ce planetă urîă și ce locuitori urîi are! îi spune Ionuț Otiliei.

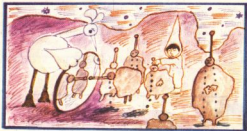
Otilia încuviințează, dînd ușor din căpșorul ei de zăpadă și, brusc, îi vine o idee. Sub privirile uimite ale lui Ionuț, își ia zborul spre o planetă vecină. Se întoarce cu o oglindă și... minune. Un soare ce se afla tare departe de ei este captat în oglindă. Planeta s-a luminat și au început să răsară flori, gîze, copaci. Ființele s-au apucat să salte vesele, prinzîndu-se într-o horă.

Curioși, omuleții cenușii s-au uitat pe rînd în oglindă... și au început să plîngă. S-au văzut cît erau de mici. Ionuț a încercat să-i mîngîie pe creștet pe cîțiva din apropierea lui, dar plînsetele se înteeau.

Tot Otilia a salvat situația. Cu un gest de scamator, a scos de sub o aripioară un aparat de radio cu tranzistori și, răsucind un buton, a captat de pe pămînt un frumos concert la nai. Sunetele naiului a învăluit planeta pe care se aflau; locuitorii săi, ascultînd vrăjiți cîntecul, au început treptat să devină frumoși, după cum a observat imediat Ionuț.

Acordurile muzicii s-au stîns. Scuturîndu-se ca din vis, ființele s-au privit din nou în oglindă și au zîmbit.

Fericiți că au putut face ceva bun pentru ei, Ionuț și Otilia au pornit într-o nouă călătorie, pentru că ei doi erau curioși din fire, iar în spațiul cosmic mai erau desigur și alte planete, de văzut.

DESPRE PLANETA LENEȘILOR

și despre puterea exemplului

Aterizarea a fost cam bruscă. Otilia și Ionuț erau să cadă într-un pom albastru. Nici o frunzuliță nu avea bietul copăcel, iar pe planeta pe care au coborât nu părea să fie iarnă.

Se vedeau ici, colo, munți cenușii, căsuțe curioase ca formă, un fel de peșteri cu turn cu o bilă în vîrf, ferestre deschise și locuitori ce dormeau pe unde apucaseră. Arătau ciudat, dar în Cosmos te poți aștepta la orice.

Ionuț a rămas uimit, cînd a ridicat privirea spre cerul planetei. Soarele era albastru și semăna cu un fel de scaietă, ce înțepa ușor, din cînd în cînd, cite un somnoros, doar, doar să-l trezească. Dar fără nici un folos! Otilia și Ionuț chiar au bufnit în ris, atît de caraghios se sforăia pe toate vocile.

Găsind un luminii între copaci albaștri fără frunze, Otilia și Ionuț s-au hotărît să facă o faptă bună.

Otilia a scos de sub aripă un cort mic de tot. Amîndoi îl instalează. Și cortul începe să crească la fel ca-n poveste, pînă ajunge mare cît Otilia. Aceasta dispare înăuntru și reapare, spre bucuria lui Ionuț, cu aripioarele încărcate cu o lopațică, o greblă, o gălețușă și o foarfecă de grădină.

Otilia începe să sape o groapă adîncă.

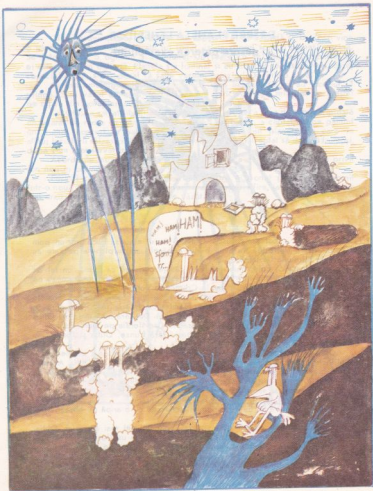
— Apă! strigă Ionuț, care urmărea atent operația.

Otilia își scutură funda de zăpadă și se șterge cu o aripă pe obraz. Obosise.

Ionuț ia găleata, scoate apă și udă copăcelul cel mai apropiat. Otilia, fiind mai înaltă ca Ionuț, curăță cu foarfeca de grădină uscăturile.

Copacul înverzeste brusc, apoi înflorește și minune, se umple de mere mari, roșii.

Soarele albastru se apropie, ia cu grijă un măr și-l privește uimit.

**Copacul înverzește,
înflorește și, minune,
se umple de mere
mari, roșii.**

**Găsind un luminiiș
cu copaci albaștri,
Otilia și Ionuț s-au
hotărît să facă o fap-
tă bună.**

**Ciudata făptură a
înghițit dintr-o da-
tă, fericit, minunea
roșie și rotundă.**

— Nu, nu e o planetă roșie, e ceva... necunoscut, mai spune soarele și-l aruncă.

Mărul cade în capul unui personaj sforăitor și acesta, buimăcit, se trezește, ia mărul, îl examinează și... mușcă din el.

Un zîmbet larg și mărul dispare în gura omulețului ciudat, care, căștiind, se ridică în picioare.

Zărindu-i pe Otilia și pe Ionuț în lumină, o pornește spre ei, mergînd cam împiedicat, doar nu făcuse cam de mulțitor mișcare. Se oprește în fața copacului cu mere roșii și dă să mai culeagă unul.

Copacul se înalță brusc și leneșul rămîne cu gura căscată.

Se întoarce și o ia la goană înapoi spre prietenii lui cei somnoroși. Îi trezește pe toți, zgîlîindu-i și arătîndu-le luminișul.

În pas nu prea vioi, aceștia pornesc spre mărul minunat și, urcînd unul în spatele celuilalt, alcătuiesc un fel de scară mișcătoare, în timp ce copacul, ca să scape de ei, se înalță spre stele.

Tot săltînd o mîină ca să apuce un măr, primul omuleț se dezechilibrează și cad cu toții claie peste grămadă, văicărîndu-se care mai de care.

Ionuț și Otilia, urmărind din cort toată scena, au sărit să-i ajute. Otilia a zburat pînă unde fugise copacul și i-a șoptit ceva. S-au întors amîndoi pe planetă, iar copacul s-a aplecat spre Ionuț și Otilia și le-a dăruit cîte un măr.

Grupul de somnoroși privește uimii scena. Unul dintre ei, mai îndrăzneț, s-a apropiat de cort și a apucat gălețușă roșie a Otiliei, mîngîind-o. Ionuț a observat și i-a șoptit ceva Otiliei. Aceasta i-a dăruit somnorosului gălețușă.

Apropiindu-se și ceilalți, fiecare primește în dar cîte o greblă, o lopățică, o foarfecă de grădină. S-au bucurat cu toții nespus și... au început să-și îngrijească planeta.

Soarele albastru a zîmbit și s-a înroșit de plăcere. Primele flori care au apărut au fost dăruite de locuitorii planetei Otiliei și lui Ionuț.

Înainte de a se despărți, Otilia a mai făcut o scamatorie: a scos de sub o aripioară o tăbliță pe care era scris „PLANETA HARNICILOR” și, cu buchetul de flori primit, și-au luat zborul spre altă planetă.

PLANETA RĂZBOINICILOR

și cum au reușit Ionuț și Otilia o ispravă grozavă

Ionuț se ținea strâns de gîtul Otiliei. Începuse să-i fie somn; chiar a închis o clipă ochii, cu toate că era atît de frumos în Cosmos, încît merita să stai treaz ca să vezi cît mai multe. Otilia l-a trezit brusc clămpănind:

— Uite, Ionuț, sateliții meteorologici care controlează vremea pe pămînt!

— Înseamnă că nu sîntem departe de casă! precizează Ionuț, privind din nou foarte atent în jurul lui.

Otilia a ocolit grațios o stea mare și frumoasă și s-au trezit în fața unei planete străjuită nici mai mult nici mai puțin decît de... balauri. Unii aveau două capete, alții șapte, era și unul cu nouă capete și unul mai mic; doar și balaurii au copiii lor. Erau tare ciudat îmbrăcați, cu zale, cu coifuri de metal, cu șenile de tanc la picioare.

„Mai bine ar purta patine cu roțile, proștii de ei!” își zise în gînd Ionuț.

Aveau lunete în loc de ochi și, ca orice balauri care se respectă, scoteau flăcări pe nări.

Ionuț s-a speriat, oricine s-ar fi speriat, și s-a ascuns sub o aripă a Otiliei.

Unul dintre balauri nu s-a uitat la ei, era foarte ocupat să-și lustruiască ghearele. Ceilalți au format un cerc în jurul Otiliei și a lui Ionuț, aterizați chiar în mijlocul planetei. Otilia, curajoasă, le-a făcut o plecăciune și le-a zîmbit. Nimic! Cercul începea să se strîngă. Atunci Otilia a început să fredoneze o melodie ritmată și veselă. Zgomotul a încetat o clipă, iar cel mai mic dintre balauri a început să schițeze cîțiva pași de dans.

Încurajată de acest succes în tratativele cu balaurii, Otilia a schimbat brusc cîntecul cu unul de leagăn și încet, încet, balaurii au adormit, unul cîte unul. Ionuț a sărit de sub aripa Otiliei răsufîind ușurat. Apoi amîndoi au demontat toate piesele războinice și le-au cărat într-un colț al planetei, unde au pus o tăblișă pe care au scris cu creta „Fier vechi”. Un fulger a străbătut cerul și a lovit maldărul de obiecte, transformîndu-l într-un fel de cocă de metal topit.

Otilia a sărit în sus, de bucurie, a făcut un semn cu aripa și coca de metal, ca în desenele animate, s-a transformat într-o mașinuță de toată frumusețea. Ionuț a invitat-o pe Otilia să se urce în ea și s-au întors amîndoi la balaurii care dormeau duși; doreau să le lase ca amintire o minge de fotbal și o mulțime de cuburi colorate. Trezindu-se pe rînd s-au cercetat uimiți de noua lor înfățișare. Au început să joace unii fotbal, alții să construiască forme din cuburi colorate. Cel mai mic dintre balauri i-a condus pe Otilia și pe Ionuț pînă la marginea planetei, unde și-au luat rămas bun. Ionuț a privit atent la bluzița micului balaur; avea imprimată pe ea o floare albă de cireș, care i-a adus aminte de pămînt.

Cum cei doi au ajuns pe pământ și cum Ionuț s-a despărțit de Otilia

Otilia și Ionuț au coborât lin în părculețul unde prinsese viață pasărea de zăpadă. Venise primăvera. Iarba era verde și copacii înfloriți. Soarele strălucea. Abia a apucat Ionuț să coboare din spatele Otiliei că... sub ochii speriați și triști ai copilului, pasărea albă de zăpadă s-a topit.

Ionuț a început să plîngă. Un norișor alb l-a bătut ușor pe umăr.

— Nu plînge, Ionuț, eu sînt Otilia. Am luat o altă înălțare, acum sînt norișor; am să mă întorc cu norii de zăpadă, în iarna viitoare, cînd vom porni în alte călătorii. Rămîi cu bine! Pe pămînt sînt atîtea lucruri frumoase și bune de care te poți bucura!

Și norișorul alb s-a ridicat zglobiu spre soare.

